

bestemt i to Retninger, for det første Afvisningen af, at Thorshavns Havn vedblivende maatte være kommunal efter disse Anlæg, og dernæst med Hensyn til, at den højtærede Minister allerede i Øjeblikket er ganske klar over, at Kajanlægene ved Thorshavn, hvis Flertallets Forslag bliver vedtaget, er bestemt i dette Øjeblik. Jeg tror ikke, jeg tager helt fejl i at mene, at det ærede Medlem for Færøerne er af en noget anden Anskuelse. Jeg maa sige, at hvis Flertallet har vist Mod ved at foreslaa og Ministeren Mod ved at acceptere Ændringsforslag Nr. 2 i al Almindelighed, er det Mod i anden Potens i dette Øjeblik, hvor vi aldeles ikke ved, om denne Dækmole kan modstaa den voldsomme Sø, og dernæst om den Bredde, der er projekteret, kan skaffe Ro i Østervaag. At Ministeren under disse Omstændigheder i Dag mener, at hvorledes Forholdene end udvikler sig, vil Kajmolen blive anlagt, det er, hvad jeg kalder Mod i anden Potens. I en anden Henseende savner jeg derimod Klarhed i den højtærede Ministers Svar. Hvis det nu viser sig, at de Omkostninger, der er beregnede til Dækmolen plus Anlægskajen, alene gaar med til Dækmolen — og den Forudsætning er jo ingenlunde udelukket —, er det saa virkelig den højtærede Ministers Mening, at Staten skal overtage Thorshavns Havn alene efter Anlægget af Dækmolen? Der er i sidste Fald ikke sket anden Forskel fra det nuværende end, at den Sø, der staar ind i Østervaag, mere eller mindre fuldstændig er blevet holdt ude ved Hjælp af Dækmolen. Er det virkelig tilstrækkeligt til, at den højtærede Minister vil overtage denne Havn som Statshavn med den deraf følgende Forpligtelse til Vedligeholdelse, med Udgifter, der i Virkeligheden er fuldkommen uoverskuelige?

Naar det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) sagde til mig, at det i Virkeligheden var mig, der vilde have, at Rigsdagen skulde stikke sin Haand i en Hvepsere, vil jeg dertil sige, at det, jeg vil, er at befri Thorshavn Kommune for et tvungent Bidrag paa 163,000 Kr. til et Anlæg, som dens Styrelse betragter med den allerhøjeste Grad af Skepsis baade med Hensyn til dets Nytte og dets Placering. Jeg vil lægge den Ting i Thorshavn Kommunes Haand. Dernæst vil jeg holde Staten ude fra at blande sig i de Interesseskollisioner, der fra alle Sider indrømmes at være til Stede.

Det er ikke mig, der har rettet nogen som helst Anke mod Thorshavn Byraad.

Jeg skal indrømme, at Thorshavn Byraad har haft den Opgave overfor en Sag, som man betragter som Thorshavns Livssag, at lempe sig og søge at finde Udveje, som det ærede Medlem fra Færøerne (Effersøe) udtrykte sig. Men hvad jeg har sagt, og hvad enhver, der har været Medlem af Udvalget, vil give mig Ret i, er, at Thorshavns Styrelse i dette Øjeblik betragter Tilvejebringelsen af en Fiskerihavn som det for Thorshavn og Færøerne afgørende, medens de ikke tror, at Havnen kan blive en Trafikhavn af nogen Betydning, som svarer til Udgifterne. Det staar jeg ved. Naar det ærede Medlem for Færøerne (Effersøe) dernæst bemærkede, at Thorshavn Kommune kan tænke sig, at Anlægget, Kajer o. s. v. ogsaa kunde ske ad anden Vej end gennem denne Lovgivning, f. Eks. ad kommunal Vej, maa han dermed mene, at det er uden Tilskud fra Staten, men saa kan jeg ganske vist ikke forstaa, at det ærede Medlem kan betænke sig paa at acceptere det Tilbud, som min Medforslagsstiller og jeg har stillet om, at denne fattige Kommune, bestaaende af ubemidlede Mennesker, naar den har faaet sin Villie med Hensyn til Anlæg af en Dækmole paa Statens Bekostning, yderligere kan imødesee Bidrag til Kajanlæg og Kørekajer fra Statskassens Side.

Der er ikke meget Haab om, at det i og for sig rationelle Standpunkt — dets rationelle Side er der ikke nogen, der har bestridt — vil kunne trænge igennem her ved denne anden Behandling. Jeg maa saa haabe paa, at det ved sin egen indre Vægt under Sagens videre Behandling kan faa den Betydning, det fortjener. Det er fra alle Sider indrømmet, at det er en overordentlig usikker og af de interesserede Parter meget omtvistet Ting, vi her gaar ind til, og naar det socialdemokratiske Mindretal har udtalt, at det, det ønsker, er en Trafikhavn, men at det kunde i og for sig tænke sig Muligheden af, at Havnen vedblev at være kommunal, ser jeg deri en Mulighed for, at der mellem dette Mindretal og vort Mindretal under Sagens senere Forløb kan komme en Forhandling i Gang.

Ordføreren (Effersøe): Alt kan jo omtvistet, og alt kan man tvivle om, og jeg ved, at der har været tvivlet meget i denne Sag, men man maa jo paa et vist Tidspunkt kaste Tvivlen over Bord og se at naa til et Resultat, der er tilfredsstillende. Det er det, jeg har prøvet paa, og det er det, vi oppe paa Færøerne